

Tu – ne vienas

Nr. 232

Redaktorė
Nicolė VAVINSKAITĖ
Pavaduotoja
Aistė ŠAKALYTĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Paula DŽACHIJA,
Meda MATIUKAITĖ, Emilija RAČKAUSKAITĖ, Eimantas RAŠTUTIS,
Dominykas ČERNOVAS, Diana BORIAK, Rugilė ŠEDUIKYTĖ.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).

„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti laikrastis@zarkrastas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMA PENTADIENI

Abituriento ŽODIS

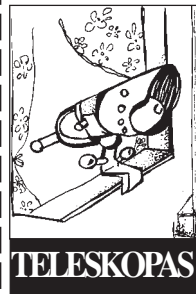
Aštuonioliktai vasarai artėjant ir bebaigiant dvyliktą klasę vis dažniau pagalvoju – kaip čia reikės ir gyventi?..

Apie savijautą pasakysiu tiek: ir liūdna, ir linksma. Gaila atsiveikinti su Zarasų rutina, nesinori galvoti apie egzaminus, keista išsivaizduoti save ne namuose ir kad iškilus bet kokiam klausimui nebegalėsiu nubėgti į kitą kambarį pas mamą ir pasiklausti, kaip, ką ir kur rašyti... Bet ir linksma, nes jaunystei per maži Zarasai liks laukti manęs, retkarčiais besugrįžtančio iš kokio universitetinio miesto, atveriančio daugybę galimybių ir siūlančio naujų, nepatirtų išpūdžių.

Dvylika metų formavome savas vertybes, kūrėme savotišką pasaulėžiūrą ir jau tuoj tuoj teks ja patiemis naudotis be aplinkinių patarimų, be mokytojų pastabų, be mamos pabarimo, be močiutės paglostymo...

Trumpai tariant, lai kelelis nedulka!

Pranas GAIDAMAVIČIUS

Svarbiausia – keisti požiūrį į jaunimą

Aksaną VOROBJOVĄ aktyvus Zarasų jaunimas puikiai pažįsta – nuo 2017 metų gegužės mėnesio pabaigos ji dirba jaunimo reikalų koordinatore. Tai labai draugiškas, linksmas, jaukus žmogus. Tačiau gal ne visi žino, kokį darbą koordinatore Aksana atlieka. Tad apie tai ir šis interviu.

– Kodėl pasirinkote dirbti jaunimo reikalų koordinatore darba?

– Esu gyvenusi užsienyje, mačiau, kaip ten elgiamasi su jaunimu, kaip jį žiūrima. Ten jaunas žmogus laikomas tokiu pačiu, kaip ir kiekvienas suaugęs, t.y. lygiaverčiu, juo pasitikima. Noriu, kad toks pats požiūris būtų ir Lietuvoje, nes čia, deja, kol kas dar priešingai. O juk jaunimas ir yra Lietuvos „varomoji jėga“, deja, jis nelabai vertinamas.

Grįžusi į gimtuosius Zarasus pradėjau ieškoti darbo, kuriame galėčiau realizuoti save, savo žinias. Kai pamačiau skelbimą, jog reikia jaunimo reikalų koordinatoriaus, pradėjau rengtis valstybės tarnybos ir anglų kalbos egzaminui bei kursui.

Manau, yra tikslinga, kad jaunimas rastų daugiau bendros veiklos su suaugusiaisiais, nes jis turi perimti patirtį ir ją naudoti šiuolaikiškai. Reikia siekti, kad vyresnio amžiaus žmonės į jaunimą žiūrėtų kaip į Lietuvos ateitį, o ne kaip į „chuliganus“. Taip pat sieksi, kad ir rajono jaunimas turėtų galimybes pasireikšti, dalyvautų mokymuose, skirtuose jaunimui, daugiau bendrautų su mieste gyvenančiais jaonais žmonėmis.

– Ar darbas Jums patinka? Ką jau esate nuveikusi?

– Darbas patinka, nes jo spektras yra gana platus. Nors dirbu nepilnus metus, atlikau nemažai veiklos: dalyvavau organizuojant „Jaunimas – Zarasams“ renginį, kuris vyko Zarasų miesto Sėlių aikštėje 2017-ųjų

liepą; bendradarbiau su VŠĮ Kūrybos ir inovacijų laboratorija, kad būtų suorganizuoti 5 dienų mokymai jaunimui „Demokratijos paieškos“, kuriame dalyvavo moksleiviai iš Zarasų miesto ir rajono; spalį Zarasų rajono savivaldybės administracijoje suorganizavau „Jaunimo savivaldos dieną Zarasuose“, kurioje dalyvavo mokiniai iš Zarasų „Ažuolo“, Dusetų Kazimiero Būgos, Antazavės Juozo Gruodžio gimnazijų ir Zarasų žemės ūkio mokyklos; parengiau ir pravedžiau protmūšį jaunimui projekto „Nepamišk parašiu“ rėmuose; taip pat dalyvauja projekte „Development education activities in Jekabpils local county municipality, through communication“ kartu su Jekabpils savivaldybės (Latvija) jaunimo reikalų koordinatore, jaunimu ir NVO, bei vykdytos kitos veiklos. Ir tai tik dalis mano veiklos – kita dalis susijusi su dokumentų rengimu.

– Kaip Jūs manote, ar daug jaunimo Jus jau pažįsta, žino apie Jūsų darbą ir tai, kokiais klausimais gali į Jus kreiptis?

– Tie, kas domisi Zarasų jaunimu ir yra susiję su jaunimo veiklomis, tikrai žino ir pažįsta. Bet žodis „koordinatore“ daug ką glumina ir yra nesuprantamas. Mano pareigybė apima platų spektrą veiklų: darbas rengiant įvairaus pobūdžio dokumentus, organizuojamų renginių kuravimas, tiesioginis darbas su jaunimu, bendruomenėmis, jaunimo organizacijomis.

– Ar pirmieji metai šiame dar-

be Jūsų nenuvylė? Ar pavyko įgyvendinti tai, ko siekėte?

– Iš tiesų dirbu net ne metus – dar tik devynis mėnesius... Turėju praeiti kažkiek laiko, kol pažinau jaunimą, susipažinau su padėtimi Zarasuose. Didžiausias mano praėjusių metų tikslas įgyvendintas – pradėtas procesas dėl naujo atviro jaunimo centro (AJC) įkūrimo. Vyksa patalpų renovacija, netrukus bus skelbiamas konkursas ten dirbsiančių jaunimo darbuotojų pareigoms užimti.

– Kaip skleidžiate informaciją apie savo veiklą?

– Darbiniame Facebook'o puslapyje „Zarasų Jaunimo Koordinatorė“. Tikiuosi, kad su laiku vis daugiau jaunimo pamėgs šį puslapį ir informacija bus platinama tarp didesnio rato jaunimo. Taip pat naudoju kitas bendravimo priemones – el. laiškus, skambučius, žinutes, konsultacijas „face to face“.

– Ką planuojate 2018-iems metams?

– Idėjų turiu nemažai, bet pagrindinės – atviro jaunimo centro sklandus įrengimas, atidarymas ir veikla. Manau, galėtume atidaryti jaunimo informacijos centrą, kuriame būtų konsultuojamas jaunimas jam rūpimais klausimais.

Dar viena idėja – supažindinti

Nuotrauka iš asmeninio Aksanos VOROBJOVOS albumo.

mokinius su savanoryste per patirties pasidalijimą. Kovo mėnesį į Zarasus vėl atvyks savanoriai, ši kartą iš Italijos, manau, jie galėtų pasidalyti patirtimi.

Turiu viziją, kad galima būtų įkurti Zarasų jaunų mamų nevyriausybinę organizaciją: jos galėtų dalytis savo išgyvenimais, išsūkiiais, su kuriais susiduria, kartu ieškoti problemų sprendimo būdų ir savo idėjas realizuoti vykdančiame projekte. Visų jaunimo projektų įgyvendinimui šiais metais bus mažiau kliūčių, nes savivaldybė jiems turėtų skirti didesnę finansavimą. Kovo mėnesį su „Atskaita“ koordinatore planuojame susijungti ir padaryti savo veiklos pristatymą bei supažindinti miesto ir rajono jaunimą su naujomis galimybėmis.

– Ačiū už atsakymus ir sėkmės Jums visose veiklose.

Kalbino

Emilija RAČKAUSKAITĖ

Sveiki, laikraščelio skaitytojai! Su jumis vėl sveikinuosi aš, JUODO KAMPO gyventojas Piktoji Žiurkė.

Šį kartą norėčiau pasidalyti savo nuostaba dėl... taip ir neskelbto karantino miesto mokyklose išsivysčiusio gripo (tiesa, „santariškams“ buvo leista gripą gydytis namuose ir neplatinti jo tarp bendraamžių).

Kaip ir dauguma vaikų ir suaugusiųjų pro gripus ir kitas peršalimo ligas šįmet ramiai neprasilenkiau ir aš... Beje, tapau netgi viena iš pirmųjų ligonių. Teko patupėti savaitėlę namuose ir, aišku, nešmirninti, kaip esu įpratusi, po mokyklas, kad neplatintčiau gripo tarp savo jaunųjų bičiulių. Pasveikusi pirmiausia nuskuodžiau pas savo mieluosius gimnazistus ir net išsižiojavau iš nuostabos: pusės mano draugų ir pažįstamų mokykloje nė-

ra, nes serga, kiti vaikšto mokyklos koridoriais snarglėti, čiudantys, kosintys ir pasirengę perimti gripo estafetę. Nugirdau, kad net aštuoni mokytojai taip pat pakirsti ligų, tačiau apie karantiną nebuvo nė kalbos!

Internete patikimuose šaltiniuose radau, jog epidemija ar karanti-

stengiasi prisivyti, kas praleista, nervinasi, kiti susirgę išsena... Argi nebūtų buvę geriau paskelbti gimnazijoje karantiną bent savaitei, per kurią sergantieji pasveiktų, nesergantieji – nesusergtų, o po to jau visi drauge griebtųsi mokslų. Juk tai, regis, akivaizdu net vaikams, bet...“ – pik-

ves kur kas geresnis variantas nei laukti, kol mokiniai ir mokytojai vieni nuo kitų užsikrės ir šį gripą galop persirgs“ – kalbėjo vienos gimnazistės motina.

Kalbėjo man, Piktajai Žiurkei... Įdomu, kodėl tėvai šiuo klausimu nesikreipė į mokyklos vadovybę?

Nei mokytojų, nei mokinių, bet pamokos vyksta?

nas mokykloje skelbiamas tuomet, kai serga nuo 20 proc. ir daugiau mokinių. Mano regėtas vaizdas gimnazijoje akivaizdžiai bylojo, kad sergo tikrai per 20 proc. mokinių.

Labiausiai dėl neskelbto karantino piktinosi aukštesniųjų klasių mokiniai. Ir ne dėl to, kad jiems norėjosi patinginauti. „Na, tiesiog absurdiška – sėdi klasėje koks trečdalis mokinių, o pamoka dėstoma (arba ne, jei ir mokytojas serga), po kokios savaitės vieni pasveikę grįžta,

tinosi dvi skirtingu metu gripą įveikusios, bet vis dar perbalusios gimnazistės. Nepatenkinti tokia tvarka buvo ir gimnazistų tėvai. „Dukra mokyklon ejo su kosinčiaisiais, čiudančiaisiais, o paskui ir pati kosinti, girdi, nenoriu pamokų praleisti, paskui sunku bus vyti... Kol aukšta gripo temperatūra lovon paguldė. Krūvos vaistų, įvairios komplikacijos ir vis tiek praleistos pamokos, stresas... Viso to buvo galima išvengti mokykloje paskelbus karantiną, tai būtų bu-

Beje, kažkur aš, Piktoji Žiurkė, nugirdau, jog gripo epidemija Zarasų rajone buvo neskelbiama dėl Sartų žirgų lenktynių, vykusių vasario 10 d., esą, jei būtų paskelbtas karantinas mokykloje, tai reikėtų skelbti epidemiją visame rajone. Kažin... Vilniuje, kiek žinau, laikinai uždarytos buvo net 73 mokyklos, bet sostinėje vykstantys renginiai dėl to nebuvo atšaukti. Kita versija – abiturientai rašė egzaminų bandomuosius darbus. Vieni rašė, o kiti ką?

JUODAS KAMPAS

Nerašė? Rašė vėliau? Tai gal visi galėjo rašyti vėliau?

Kuo giliau į mišką, tuo daugiau medžių... Net ir man, Piktajai Žiurkei, pakvipo intriga – visgi kodėl siaučiant gripui „Ažuolo“ gimnazijoje karantinas taip ir nebuvo paskelbtas? Kas žinot?

JUODO KAMPO gyventojas Piktoji Žiurkė

Nesidomi politika? Bet politika domisi tavimi

Netrukus Lietuva minės Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo 28-ąsias metines. Svarbu suprasti ir įvertinti tai, kad šalies laisvei atgauti prireikė vienybės ir ryžto daugumos žmonių. Tačiau dar svarbiau nepamiršti, kad pasiekta laisvė – tai ne finišas, tai tik pradžia. Dabar svarbiausias tikslas – taip pat vieningai nuolatos siekti progreso ir keisti tai, kas paseno ar neatitinka mūsų prioritetų, ir taip kurti tobulesnę šalį.

Žodis „politika“ dažnam iš mūsų kelia ne pačias geriausias asociacijas. Vos apie tai prakalbus mintyse šmėkšteli korupcija, apgavystės, machinacijos. Kaskart girdime gražius priešrinkiminius pažadus apie šviesų rytojų, bet keičiasi kadencija po kadencijos, o tas „rytojus“ vis neišaušta. Nuolatiniai skandalai, supantys politikus, plačiai nušviečiami žiniuose ir naujicinių portaluose, dar labiau mažina pasitikėjimą tuo, kas vyksta „viršūnėlėse“.

Nemažai daliai dabartinio jaunimo politika nekelia jokio susidomėjimo, dažnas nemato reikalo nors šiek tiek orientuotis joje. Paklausus jaunų žmonių, kodėl jie nesidomi politikos dalykais, ne vienas tiesiog atsako, kad tai „neįdomu, ir visa, ką veikia politikai, yra nesąmonė“.

Skamba vaikiškai, tiesa? Beje, net kai kurie politikai mano, jog paaugliams per anksti domėtis „politiniais dalykais“, nes jie per jauni, kad kažką suprastų.

Aš gi manau, kad jaunimui kaip tik labiausiai reikėtų gilintis į visa tai, nes nuo jų išmanymo ir pozicijų dabar formuojasi mūsų ateities vizija. Iš tiesų dauguma jaunuolių net nesuvokia tikros politikos galios ir tai, kaip ji veikia kiekvieno iš mūsų gyvenimą. Kiekvieną dieną esantieji valdžioje sprendžia, koks bus kiekvieno iš mūsų gyvenimas, pagal kokias taisykles visi gyvensime. Mokesčiai, mokymosi programos, socialinis aprūpinimas, kelių danga, produktai parduotuvėse ir daugybė kitų įvairiausių sferų – visa tai susieta ir priklauso nuo šalies politikos, tad kaip gali būti neįdomu ar nesvarbu? Į balsavimą renkant šalies Seimą, Prezidentą taip pat nederėtų numoti ranka. Reikėtų suprasti – šiandien atiduodamas balsą už vieną iš kandidatų rytoj privalėsi gyventi pagal jo diktuojamą tvarką. Todėl neverta savęs apgaudinėti, jog tai, kas bus valdžioje, neturi reikšmės. Tai turi tiesioginį ryšį su tavo asmeniniu gyvenimu, kaip tai bebandytum neigti.

Vienas iš svarbiausių politikų uždavinių – patikti liaudžiai ir taip išsilaikyti valdžioje, nes tai tiesiogiai lemia jų karjerą. Protingi politikai ne be reikalo didžiulį dėmesį skiria jaunimui, nes tai raktas į ateities balsus ir postus. Būtent todėl jie domisi esamais „trendais“ (tendencijomis, kryptimis, madomis), bando originaliausias būdais palaikyti ryšį su jaunimu ir atrodyti moderniais. Naudoja viską, kad pritrauktų jauno žmogaus dėmesį, ir jam, nieko nesuprantančiam (nes nesidomi) apie politiką, užtenka išgirsti įdomią ir patinkančią frazę ar mintį, kad jau atiduotų savo balsą. Visi vieši „spektakliai“ yra da-

romi žmonių palankumui įgyti, taip garantuojant savo vietą valdžioje, todėl į tai reikia žiūrėti skeptiškai, o ne priimti už gryną pinigą nė nepamąščius. Verčiau pasidomėti, kokių pozicijų laikosi vieni ar kiti politikai, ką siūlo jų programos. Baisiausi pasaulio diktatoriai kopdami į valdžios viršūnę naudodavosi tautos neišmanymu skelbdami populistinius teiginius, o liaudis juos palaikydavo, kol galiausiai sulaukdavo baisių pasekmių iš tų, kuriuos patys išsirinko.

Populistiškai tenkindama žmonių ir ypač jaunimo poreikius valdžia galop pati atsiduria pavojingose padėtyje. Jauni žmonės iš tiesų yra varomoji kiekvienos šalies jėga, kuri priėjusi kritinį tašką gali sukilti ir pakeisti tai, kas jų netenkina. Argi ne tokia padėtis susidarė Rusijoje? Nekintanti valdžia tapo vos ne istorijos palikimu, bet su tuo nebegali ir nebenori taikstyti paprasti žmonės ir ypač – jaunimas. Artėjantys prezidento rinkimai turėjo suteikti šansą valdžios opozicijai, kuri sparčiai augino sau palaikymą visoje šalyje per pastaruosius metus. Ir pagrindinį palaikymą ji gavo iš jaunimo. Tam būta svarių priežasčių. Visų pirma, seniai išryškėjo, jog komunikavimas su jaunimu eina per populiariausius internetinius kanalus – Youtube, Facebook, Twitter – visa tai yra jaunimo erdvės. Čia galimos diskusijos ir momentaliais reakcijos, kas neįmanoma televizijoje ar radijuje. Antra, svarbu būti su jaunimu „ant bangos“: kalbėti jo kalba, į rimtų temų aptarimą įvedant populiarius juokelius ir palyginimus. Tuo ir dar kitais dalykais pasinaudojo Aleksejaus Navalno komanda, moderniai ir labai stilingai panaudodama visus galimus būdus pritraukti jaunimo dėmesį prie rimtų ir globalių valstybinių problemų. Ir jaunimui tapo įdomu bei svarbu domėtis politiniais dalykais. Opozicionieriai viešai skelbė tai, kas iš tiesų vyksta valstybės politikų užkulisiuose, kaip liaudis yra išnaudojama ir kokios aferos vyksta už jų nugarų. Jaunimas susirūpino ir suvokė, jog tai, kas kalbama televizijoje ir net mokyklose, ne visada tiesa. Supratę tai jie savo net ir mažais veiksmais, kaip „palaikimais“ ar „postų“ pasidalinimais, įgavo rezonansą ir palaikymą. Valdžiai uždraudus A. Navalnui dalyvauti rinkimuose imta rengti mitingus, kurių metu jaunimas, o ir nemaža dalis vyresnių žmonių atvirai pareiškė, kad daugiau jie nesirengia tylėti ir taikstyti. Deja, oficialiai valdžia nereaguoja į jokias nepasitenkinimo išraiškas ir net nesirengia imtis kokių nors padėčių keičiančių veiksmy, išskyrus sodinimą į kalėjimus ar baudimą finansiška, kas dar labiau blogina padėtį...

Mes gyvename moderniam ir vis progresyvesniam pasaulyje, bet problemų tiek vidinėje, tiek išorinėje politikoje nestokojame. Jaunimo pozicija yra aiški – valdžioje sėdi pasenusi karta, kuri privalo duoti kelią jaunimui, pasaulio santvarką matančiam kitomis, šviesiomis akimis, pilnomis entuziazmo. Tačiau kol šalis nepasiekia kritinio taško, tol mes netikime, jog galime kažką pakeisti. Nesiryžtame keisti. Visgi nesidomėti politika – neatsakinga. Gal tu ja ir nesidomi, bet ji domisi tavimi...

Paula DŽACHIJA

N. Pronckienė pasakoja apie sraigių veisimą.

Gražuolė Achatina, kurią galima net paglostyti.

Ir smagiai, ir naudingai

Išvykos visada gerai – plečia akiratį, suteikia naujų išpūdžių. Visgi turint itin kuklų biudžetą tenka rinktis... Tad jaunimo organizacija „Tu – ne vienas“ nusprendė pasidairinti arčiau, juolab dažnai būna, kad žvalgomės užsienius, o savo krašto nepažįstame, nežinome, kuo čia žmonės užsiima.

Pirmoji mūsų kelionė – į Paskardiškio kaime (Salako sen.) įsikūrusį Sraigių ūkį. Išvyka likome labai patenkinti. Pirmiausia – šiltu priėmimu: ūkio savininkės Natalija Pronckienė ir Saulina Jegelevičienė sutiko mus kaip senus draugus, vedžiojo, rodė. Ir labai įdomiai pasakojo – išties sužinojome daug naujo ir apie

Sraigės maudymas – tikra relaksacija.

pačias sraiges, ir apie šį verslą. Na, o patiekalų su sraigių mėsele degustacijai nebuvo lygių. Dar ir krepšelių lauktuvių namiškiams įdėjo.

Pasakiškai gražaus šeštadienio pusdienį praleidome ir naudingai, ir smagiai.

„Tu – ne vienas“ redakcija

„Šiuolaikinis žmogus ir senoji literatūra“

Vilma VALAINIENĖ, mokytoja:

„Literatūroje puoselėjamos žmogiškosios vertybės, ji ugdo ir lavina skaitytoją. GIMTINĖ, TĖVYNĖ, SAŽINĖ, TEISINGUMAS, GAILESTINGUMAS, MEILĖ, DARBAS – ar šios sąvokos gali turėti senaties terminą? Tikrai ne! Senojoje literatūroje atrasime savo protėvių požiūrį į pasaulį, jų išmintį, pagarbą gamtai... Ar gali pasenti Mikalojaus Daukšos požiūris į gimtąją kalbą? Ar Kristijonas Donelaitis nemoko mūsų stebėti gamtos kaitos, grožėtis žmogaus darbštumu ir nelaikyti pavyzdžiu Slunkiaus filosofijos?.. Kaip gali nekeliauti į lietuvišką etnografinį kaimą kartu su Vinco Krėvės personažais? O kiek pastabumo gamtai ir žmogui Vaižganto kūryboje!... Tereikia išmokti senąją literatūrą analizuoti šiuolaikiškai, atsirenkant, įprasminant...“

Pranas GAIDAMAVIČIUS, abiturientas:

„Pritariu gimnazisčių Nikolės ir Paulos mintims („Tu – ne vienas“ Nr. 230, sausio 5 d.), kad privalomos literatūros sąrašą reikėtų peržiūrėti ir keisti.

Tęsiame diskusiją

Visų pirma, labiausiai stebina faktas, kad literatūros vadovėliuose moderniais autoriais pristatomi „egzamininiai“ rašytojai dažnai būna jau mirę, o šių dienų modernieji rašytojai lieka nepastebėti. Galite teigti, jog tekstai nėra pasenę, bet... Pabandykite vietoje savo naujo automobilio į darbą nuvažiuoti arklio traukiamu vežimu...

Antra, labai didelis minusas yra

filosofijos ir miesto kultūros ignoravimas. Nuo savo Vydūno, Kristinos Sabaliauskaitės, Alydo Šlepiko, Rūtos Šepetytės ir kitų (visame pasaulyje garsių, tik ne savame krašte, cha) lyg Didžiaja Kinų siena tveriamės Donelaičiu, Žemaitė ir kitais tik žemdirbišką kultūrą propagavusiais rašytojais, ignoruodami šių laikų dvasią. Skaitome mėgėjiškus tekstus (atsiprašau, bet Katrės aprašymo su „Silva rerum“ vidiniais monologais ir meistrišku psichologinės būsenos analizavimu tikrai nepalyginsi) ir ignoruojame šiuolaikinius kūrėjus, kurie kuria šedevrus. Mano nuomone, dabartinių kūrėjų nepaisymas kuria pasenusių vertybių sistemą ir tai menkina tiek jaunosios kartos kultūrą, tiek pačios Lietuvos vaizdą.“

Mylėkite save

Lavijos ŠURNAITĖS knyga „Optimizmo genas“ yra tikra atgaiva. Vien pavadinimas žada kažką gero ir gražaus. Jis žada pokyčius tavo mintyse, kūne, požiūryje į pasaulį. Tu negali pakeisti pasaulio, tu negali kitų priversti elgtis kitaip, tu negali būti tuo, kuo nes. Tinkamas požiūris į pasaulį – raktas gražesnio, šviesesnio ir optimistiškesnio gyvenimo link. Tikrai ne kiekvienas žmogus sugeba save mylėti, tačiau tai būtina. Nereikia tapti kažkuo kitu, ką matai televizoriaus ekrane, nereikia elgtis taip, kaip kažkas sako internete. Reikia būti savimi. Taip, tai šiek tiek nuvalkiota frazė, kurią visi šimtą kartų esame girdėję, bet galbūt ji mums skamba taip nuvalkiotai, nes to nepabandėme? Nuolat vaikėmės

įtakingų ir sėkmingų žmonių?

Būti savimi ir reiškia mylėti save. Meilė sau suteikia sparnus. Pasitikėjimas savimi atveria visas galimybes. Galimybės mūsų gyvenime yra kaip paslaptinga dovana, kurią norisi atidaryti, tačiau baisu, nes nežinai, kas tavęs laukia. Mes ir neturime žinoti, kas mūsų laukia. Gyvenimas yra nenuspėjamas, tuo jis ir žavus. Mūsų tikslas yra išmokti šiuo gyvenimu mėgautis. Turime suprasti, kad niekada nebus taip, jog seksis visur ir visada. Taip būtų neįdomu. Pergalės skonis yra žymiai saldus, ilgai, bet užtikrintai. Ar ne tiesa?

Mylėkite save – ir su šia meile į jūsų gyvenimus ateis visi kiti geri dalykai.

Aistė ŠAKALYTĖ

Mūsų knygynėlyje

LAVIJA ŠURNAITĖ

OPTIMIZMO
GENAS